

ผ่านทะเลแดง

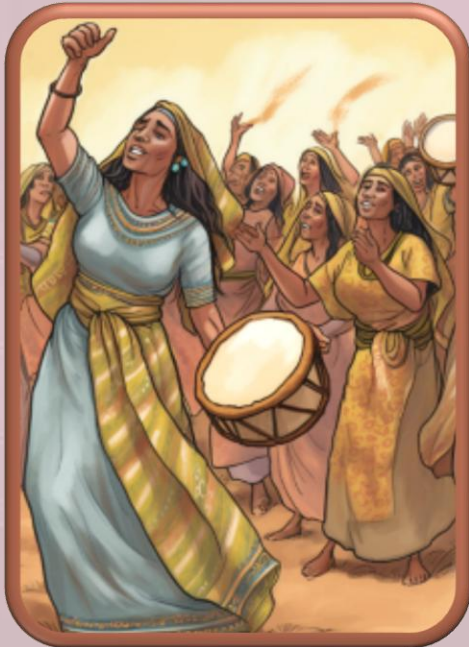
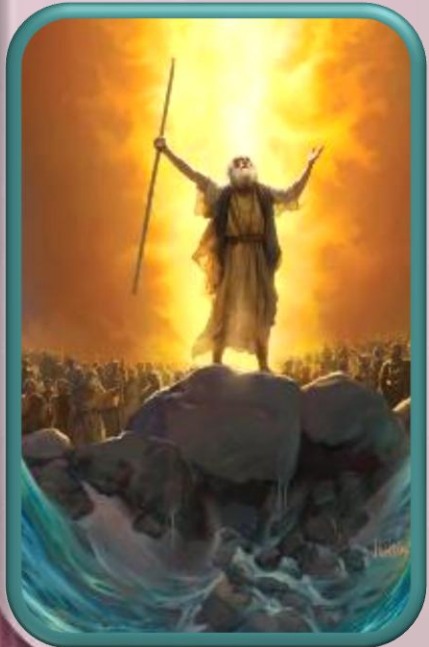
**“โมเสสกล่าวกับประชากรว่า “อย่ากลัวเลย จงยืนนิ่งอยู่ คอยดูความรอดจากพระยาห์เวห์ ซึ่งทรงทำเพื่อ
พวกท่านในวันนี้ เพราะคนอียิปต์ที่เห็นในวันนี้ พวกท่านจะไม่ได้เห็นอีกตลอดไป พระยาห์เวห์จะทรง
รบแทนท่านทั้งหลาย พวกท่านจงสงบอยู่เถิด” อพย. 14:13-14**

พระเจ้าทรงเตือนไว้ตั้งแต่ต้นว่าการอพยพออกจากอียิปต์จะนำมาซึ่งความตาย หรืออย่างน้อยที่สุดก็ภัยคุกคามของความตาย ของบุตรหัวปีของฟาโรห์ (อพยพ 4:22-23)

เพื่อหลีกเลี่ยงความตายของบุตรหัวปีและเพื่อนำพวกเขาออกจากอียิปต์ พระเจ้าทรงขอให้พวกเขากระทำด้วยความเชื่อ นั่นคือพิธีปัสกา บัดนี้ ขณะที่พระองค์กำลังนำพวกเขาไปสู่ทางตัน ก็ถึงเวลาที่จะก้าวต่อไปด้วยความเชื่อ นั่นคือการก้าวเดินต่อไป

หลังจากข้ามทะเลแดงและได้รับอิสรภาพจากการเป็นทาสในอียิปต์ในที่สุด ชาวอิสราเอลก็เปล่งเสียงสรรเสริญแด่พระผู้ปลดปล่อยของพวกเขา

การอพยพออกจากอียิปต์:

จงรีบออกไป! (อพยพ 12:31-36)

การถวายเป็นบูชาของบุตรหัวปี (อพยพ 13:1-16)

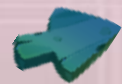
การเดินทางข้ามทะเลแดง:

การเดินทางติดอยู่ในทะเลทราย (อพยพ 13:17-14:12)

เส้นทางในทะเล (อพยพ 14:13-31)

การเฉลิมฉลอง:

เพลงของโมเสส (อพยพ 15:1-21)

การเดินทาง ออกจากอียิปต์

จงรีบออกไป!

“คนอียิปต์ก็เร่งรัดให้ชนชาตินั้นออกจากแผ่นดินโดยเร็ว เพราะพวกเขาพูดว่า “พวกเราจะตายกันหมดแล้ว”” (อพยพ 12:33)

ท้าวทั้งอียิปต์เจียบงัน “เพราะไม่มีบ้านใดที่ไม่มีคนตาย” (อพยพ 12:30) การที่ฟาโรห์อนุญาตให้อิสราเอลออกไปนั้นสายเกินไปเสียแล้ว

ฟาโรห์ตรัสว่า “ขออวยพรแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด” (อพยพ 12:32) ว่า “ขออย่าให้เกิดขึ้นกับพวกเราอีกเลย!”

ไม่ใช่การแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งต่อการกระทำผิดของเขา แต่เป็นความปรารถนาให้หายนะนั้นยุติลง

เมื่ออิสราเอลเรียกร้องค่าตอบแทนสำหรับการรับใช้ชาติมาหลายปี ชาวอียิปต์ “ก็ให้ตามที่พวกเขาขอ” (อพยพ 12:36) ด้วยวิธีนี้พระเจ้าทรงรับรองว่าบุตรหัวปีของพระองค์จะออกจากอียิปต์อย่างปลอดภัย—และมือของเขาเต็มไปด้วยทรัพย์สิน

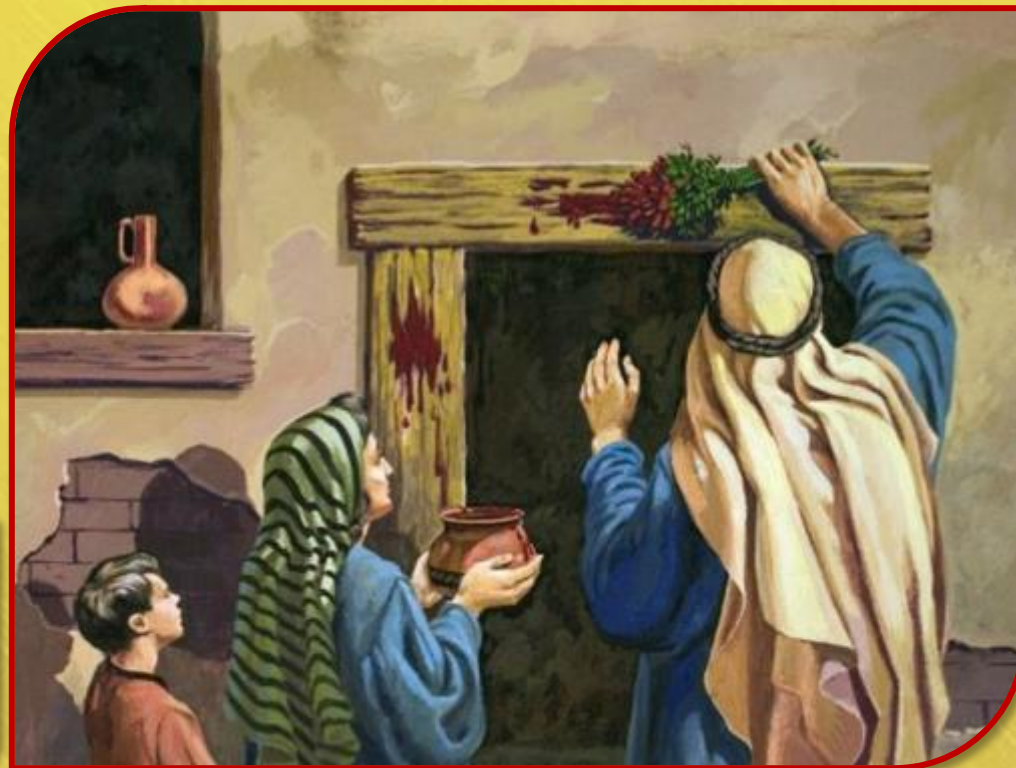
การถวายตัวของบุตรหัวปี

“จงถวายลูกหัวปีทั้งหมดแก่เรา คือทุกสิ่งของชนชาติอิสราเอลที่ออกจากครรภ์ครั้งแรก ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ สิ่งนั้นเป็นของเรา” อพย. 13:2

บุตรหัวปีจะถวายตัวได้อย่างไร?

พวกเขาได้รับการถวายตัวโดยความตาย บุตรหัวปีทุกคนต้องตาย แต่ได้มีการจัดเตรียมสิ่งที่เตรียมไว้เพื่อทดแทนบุตรหัวปีจริงๆ คือให้มีอีกสิ่งอื่นตายแทนเขา

พวกเขาได้รับการถวายตัวโดยความตาย บุตรหัวปีทุกคนต้องตาย แต่ได้มีการจัดเตรียมสิ่งที่เตรียมไว้เพื่อทดแทนบุตรหัวปีจริงๆ คือให้มีอีกสิ่งอื่นตายแทนเขา

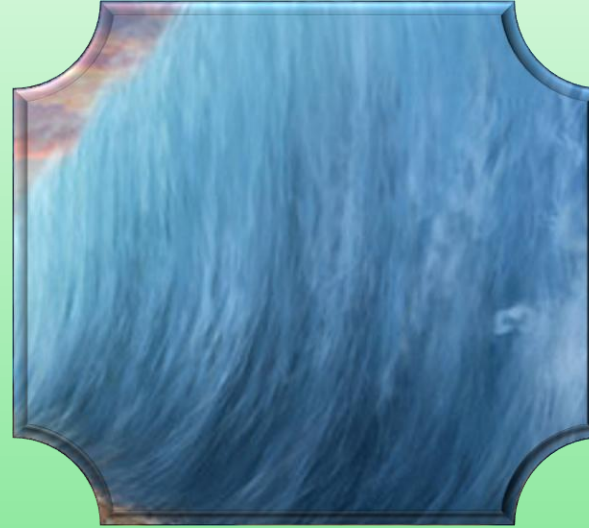

พระเยซู “พระเมษโปดกของพระเจ้า” (ยอห์น 1:29) สิ้นพระชนม์เพื่อว่าผู้ใดที่นำพระโลหิตของพระองค์มาประพรมไว้ที่หัวใจของพวกเขาจะไม่ตาย แต่มีชีวิตนิรันดร์

พระเจ้าทรงทำส่วนของพระองค์แล้ว เป็นความรับผิดชอบของเราที่จะยอมให้ตนเองได้รับการปกคลุมไปด้วยพระโลหิตแห่งการไถ่ของพระองค์

การเดินทางฝ่าทะเลแดง

การเดินทางในทะเลทราย

“ฟาโรห์จะกล่าวถึงชนชาติอิสราเอลว่า ‘พวกเขาจะสำระสายบนบก ถิ่นทุรกันดารนั้นปิดกั้นพวกเขาไว้แล้ว’” อพย. 14:3

ด้วยการอนุญาตของฟาโรห์ อิสราเอลจึงออกเดินทางไปและ “เตรียมพร้อมสำหรับการต่อสู้” (อพยพ 13:18) แต่พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้พวกเขาเผชิญกับสงคราม พระองค์จึงทรงนำพวกเขาไปในทางที่ปลอดภัย (อพยพ 13:17)

ขณะเดียวกัน ฟาโรห์ทรงเปลี่ยนพระทัยและกลับใจ โดยติดตามอิสราเอลไป (อพยพ 14:5) บัดนี้อิสราเอลติดอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ไม่มีทางหนีรอดไปได้ (อพยพ 14:2-3, 9)

ด้วยความเชื่อ พวกเขาจึงนำโลงศพของโยเซฟไปด้วย (อพยพ 13:19) ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าทรงนำพวกเขาเดินทางไปอย่างอัศจรรย์ (อพยพ 13:21)

อย่างไรก็ตาม เมื่อเห็นกองทัพของฟาโรห์ ศรัทธาของพวกเขาก็พังทลายลงอย่างสิ้นเชิง (อพยพ 14:10-12) พวกเขาลืมปาฏิหาริย์ที่ประสบมาอย่างรวดเร็ว! สิ่งนี้จะเกิดขึ้นกับเราด้วยหรือไม่?

“จงจดจำความอัศจรรย์ที่พระองค์ได้กระทำ”

(1 พศด. 16:12)

เส้นทางในทะเล

“โมเสสกล่าวกับประชากรว่า “อย่ากลัวเลย จงยืนนิ่งอยู่ คอยดูความรอดจากพระยาห์เวห์ ซึ่งทรงทำเพื่อพวกท่านในวันนี้ เพราะคนอียิปต์ที่เห็นในวันนี้ พวกท่านจะไม่ได้เห็นอีกตลอดไป พระยาห์เวห์จะทรงรบแทนท่านทั้งหลาย พวกท่านจะสงบอยู่เถิด”” อพย. 14:13-14

เมื่อเผชิญหน้ากับเวลาที่ประชาชนมีความเชื่อที่ถดถอยลง, โมเสสก็ได้หนุนใจพวกเขาให้มีความเชื่อในพระเจ้าเพิ่มขึ้น (อพย. 14:13-14):

“จงอย่ากลัว”

ก้าวแรกสู่ชัยชนะคือการวางใจในพระเจ้า

“จงมั่นคงไว้”

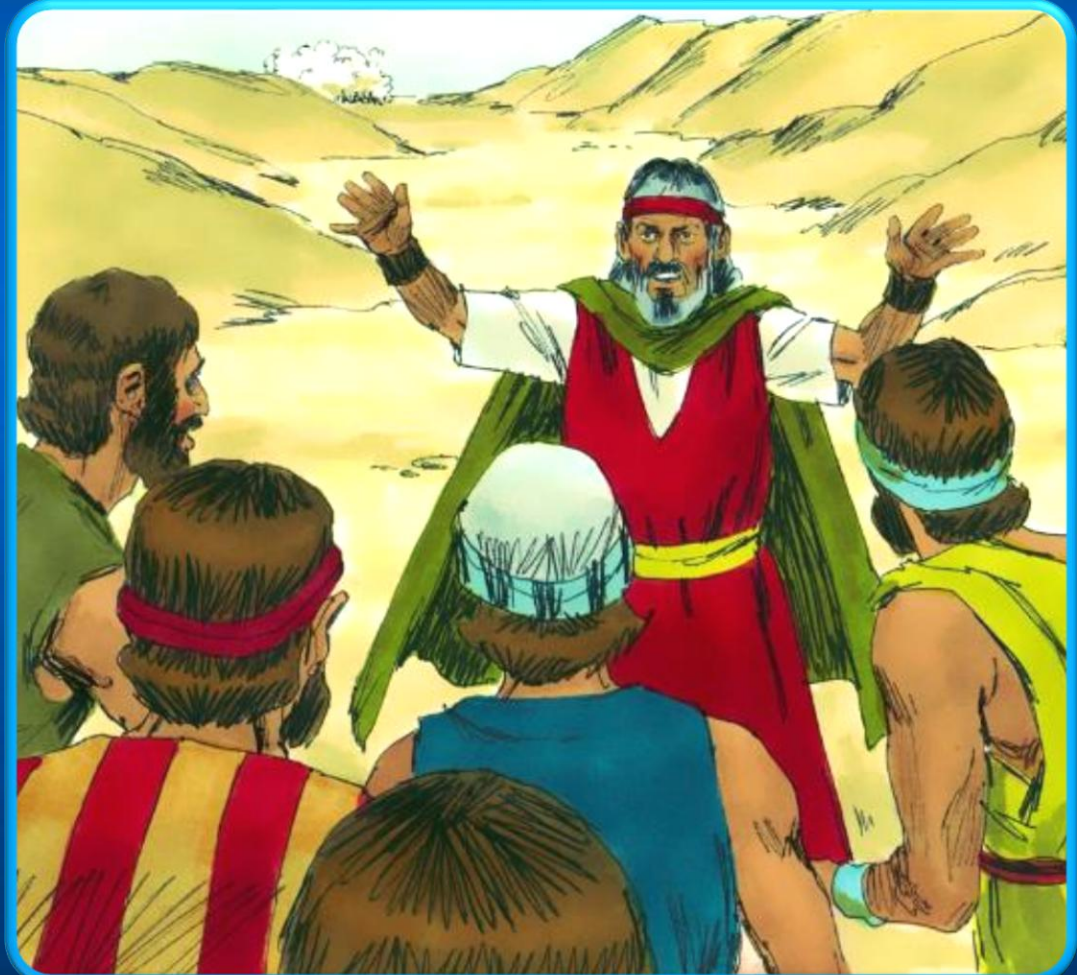
เราต้องอดทนในสภาวะที่กำลังเกิดขึ้น โดยไม่พ่ายแพ้ต่อว่า

“จงคอยดูความ
รอดที่จะมาถึง”

หากเราปล่อยให้พระเจ้าทรงนำ ชัยชนะย่อมแน่นอน

“พระยาห์เวห์จะต่อสู้
เพื่อท่าน”

พระเจ้าทรงต่อสู้เพื่อเราเพื่อต่อต้านซาตานและความบาป ที่เนินเขาคาลวารีเป็นสิ่งที่พิสูจน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

เส้นทางในทะเล

พระเจ้ามอบคำสั่งเพียงประการเดียวกับประชาชนของพระองค์: “เดินหน้าต่อไป” (อพยพ 14:15) จากสถานการณ์นี้ สิ่งที่น่า
ความคาดหมายก็เกิดขึ้น (อพยพ 14:19-31):

ทูตสวรรค์ของพระเจ้าและเสาเมฆตั้ง
ตระหง่านอยู่ระหว่างค่ายของ
อิสราเอลและค่ายของชาวอียิปต์

ในเวลากลางคืน เสาเมฆนั้นมี
มิดสำหรับชาวอียิปต์ และเป็น
แสงสว่างสำหรับชาวอิสราเอล

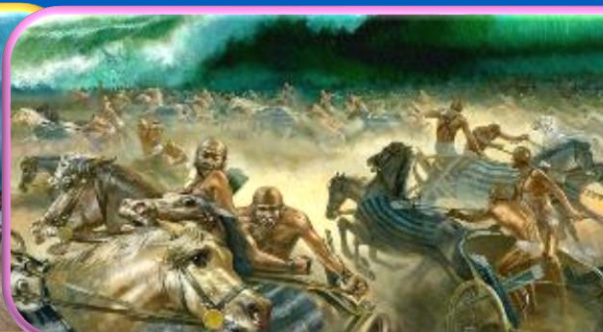
โมเสสยกไม้เท้าขึ้น ทะเลก็
แยกออกเพื่อให้อิสราเอล
เดินข้ามไปบนพื้นดินแห้งได้

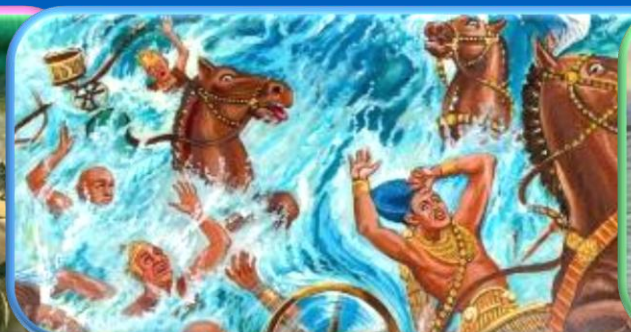
อิสราเอลเข้าไปในทะเล โดย
มีน้ำเป็นกำแพงกันทั้ง
ด้านขวาและด้านซ้าย

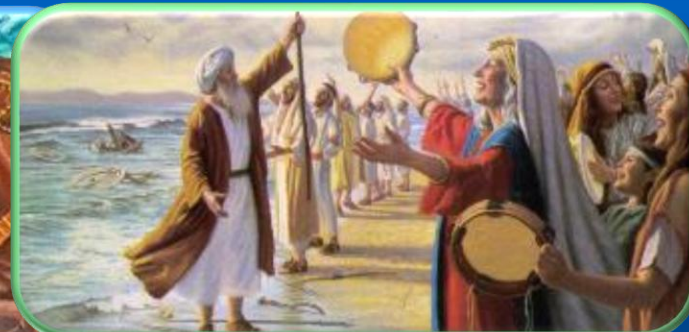
ชาวอียิปต์ก็ลงสู่ทะเล
เช่นกัน

เมื่อพวกเขาลงมาในทะเล
แล้ว พระเจ้าทรงกระทำให้
ชาวอียิปต์นั้นป่วน

ขณะที่พวกเขาพยายามถอยทัพ ทะเลก็
หวนกลับคืนท่วมทำลายกองทัพทั้งหมด

จากชายฝั่ง อิสราเอลเห็นชัยชนะ และ
พวกเขาเชื่อในพระเจ้าและโมเสส

การเฉลิมฉลอง

เพลงของโมเสส

“เขาร้องเพลงของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า และร้องเพลงของพระเมษโปดกว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ยิ่งใหญ่และอัศจรรย์ ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์ของบรรดาประชาชาติ บรรดามรรคาของพระองค์ยุติธรรมและสัตย์จริง” วว. 15:3

เมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โมเสสจึงนำอิสราเอลร้องเพลงสรรเสริญ ขณะที่มิเรียมร้องประสานเสียงพร้อมกับผู้หญิง (อพยพ 15:1, 20-21)

ในบทเพลงนี้ ไม่มีการกล่าวถึงสิ่งที่อิสราเอลได้ทำ ไม่เพียงแต่สรรเสริญพระเจ้าที่ทรงทำลายล้างศัตรู (อพยพ 15:6) เท่านั้น แต่ยังเป็นที่ชื่นชมในพระราชกิจของอิสราเอลด้วย (อพยพ 15:11) เป็นปฏิกิริยาของผู้ที่ได้เห็นถึงเหตุการณ์ดังกล่าวได้ประกาศถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า (อพยพ 15:14)

ยิ่งกว่านั้น สิ่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำก็ได้รับการประกาศไว้ว่า “พระองค์จะทรงนำพวกเขาไปและทรงตั้งพวกเขาไว้บนภูเขาอันเป็นมรดกของพระองค์” (อพยพ 15:17)

เมื่อการพิพากษาของพระเจ้าปรากฏชัด และความชั่วและการกดขี่ข่มเหงได้ถูกกำจัดไปแล้ว บรรดาประชาชาติที่ได้รับการไถ่จะสรรเสริญพระองค์สำหรับการพิพากษาอันชอบธรรมเหล่านั้น โดยจะขับขานบทเพลงของโมเสสและของพระเมษโปดก (วิวรณ์ 15:3)

“ในการปลดปล่อยจิตวิญญาณของเราจากพันธนาการแห่งบาป พระเจ้าได้ทรงประทานการปลดปล่อยที่ยิ่งใหญ่กว่าการปลดปล่อยของชาวฮีบรูที่ทะเลแดง เจกเช่นเดียวกับขบวนเดินทางของชาวฮีบรู เราควรสรรเสริญพระเจ้าด้วยหัวใจ จิตวิญญาณ และเสียงเพลงสำหรับ “พระราชกิจอันอัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรมนุษย์” ผู้ที่ครุ่นคิดถึงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และไม่ลืมพระคุณอันเล็กน้อยของพระองค์ จะสวมเข็มขัดแห่งความยินดีและขับขานบทเพลงในหัวใจแด่พระเจ้า พระพรประจำวันที่เราได้รับจากพระหัตถ์ของพระเจ้า และเหนือสิ่งอื่นใดคือการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู เพื่อนำความสุขและสวรรค์มาสู่เรา ควรเป็นแก่นของความกตัญญูอยู่เสมอ”

EGW (Conflict and Courage, March 28)